

les ühel ajal walguse ja tähtega on sündinud, tähendab õts aastasada palju wähem kui õts minut maapealsest elus — hulgus saatanas la Portugali maad mõõda ja täis nende wägewate funingate õues, selle läes maailma-walitsus oli.

Ühel suwedhtul, pilwed olivid walged kui peapiis. Loppide riided, õht oli leige ja valne, hulgus surat gitarre (mängurist) seljas Lissaboni lilleritas ümbruskonnas. Ühe töreda lossi ette jää ta mõttese seisma! Ta nägi, kuidas looja mineja päikeset wiimset liired püha suusid mõõrude peal oma paistega kui frooniga ehtisikud ja kuidas widewiku warjud saladust täis altmaailma ruumides ülesse tööstuvad.

Palkoni peale astus noor ilus neitsi wälja ja watas wailides kasvava pimedusesse. Silmadeest oli näha, et ta oli nutnud ja tema näo peal olivid veel walu jäljed näha, aga valge peal wälsus kui hommitueha älitfelt, kui pehmed gitarre heale helisikud ja noor rüütel palkoni peale astus, laulja ja laulik, surute filmadega, mis oma armuse ja pool üles waatasivad. Neitsi naeratas. Pime oli juha ja siidis tööderedelit mõõda tuli noormees üles palkoni peale, seal istusivad nad mölemad liipingi peale maha suure Kristuse fuju jalgaide ette ja, teine teisel täest kinni wööttes, kuulasivad õõ magusaid heali, tolle õõ heali, mis nii selge ja nii täis rahu oli, nagu hingede isamaa.

Ta jäalle oli kuulda palkoni alt gitarre healt, imelaus ehmatas armastajaid. Ta lena rüütel lahvatand näoga, wälluva silmadega ja naerwa suuga hüüdis noortmeest palkoni pealt alla kassivöötlusele.

"Kas sa nääd, mo armastatud ohlekuningas!" hüüdis surat, "ega see ilus neitsi sinu jänesesüdamega sugugi ühte ei sunni; waata aga tema tollaseid juukseid ja sa nääd, et nad minu süsimusta hiustega wäga tollu sunnivad, tema punased huuled armastavad werega wärwitud laitseriistu nagu mina neid kannan, ilus neitsi on minu päralt, herra üliopilane!" Noormees wöötis ehmatand neitsi läest löwaste kinni. Aga surat pilla edasi: "Ara nuta nüüd, sa arg rüütel, sin ristteele lörwale on rohiline peenar, mis niihäästi waga tuivele kui ta sulle surnuwoodits sunnib, ja kui sa oma südant armusele tahad jätkata, siis ära ole sellipäras mitte mures: mina ise viin ta temale ühes kannileste limbusfega ja pealegi veel

suldsausi peal minu oma vaitse järele ehitud. Ka saatamentiide pärast ära larda, ma lasen sinu bingi tulles farastada ja tubat surjawaimu laulab sulle saart surma-laulu, nõnda et isegi wana Jumal seal ülewel taewas kade-dats läheb."

Maria tõusis üles ja oma peigmeest Kristuse luju alla tömmates, hüüdis ta: "Mine!"

Kurat jää wait! — Siis pani ta valju healega naerma: "Wuih, kuidas siin Jerusalemi järele lõhnab!" ja ladus aegamisi õõ pimedusesse ära.

Kaua olivid mölemad palves põlivede peal maas. Onnistegija luju ees, siis tömbas peigmees pühakult pruudi juustest tuldnöela, tõusis üles ja, kui ta tema südamele oli suud andnud, sirjutas ta nöela terawa otsaga mölemad tähed M. ja A., Maria ja Antonio, siivisse.

Saatanas ei jõuudnud ilusat neitsit ära unustada ja hallas lossi ümber läima. Ühel õhtul, kui noored jälle palkoni peal loos istusivad, läks õts lahti ja förgi kasvuga tsand seisis armastajate ees. "Isa!" hüüdis tütarlaps ärdaste. Rüütel aga, telle fannil surat ievitades läis, fastis tütarlast wait olla.

"Kus tahab fa ennast üles puua lasta? Tüs is wööras noortmeest lühidelt. Aga tütarlaps hallas tema ümbert hinni. "Isa!" palus ta haledastie, "ta on Onnistegija ees minu abilaas, waata," ja seal juures näitas ta läega mölemata tähtede peale Kristuse fuju südame kohal. "Kratsi nad maha, rüütel!" läks surat, "see ei ole muud kui surnud marmor!"

Sel filmapilgul sündis ootamata ime: tasa töödis Onnistegija oma läe ja lattis sellega warjates sirja oma südame kohal.

Ukse wanamees nuttis ja saatanas valis jäalle. "Sa oled wöönud!" hüüdis ta, pani noorte inimeste läed tollu ja ladus siis õõpimedusesse ära.

Kui tähed hallasivad lustuma, istus õts mees üssina risttee ääres; tema lörwal seisis üliilus noormees. "Too neitsi oli mulle wäga meeles järele!" ohtas surat; "aga ah — armastuse fäigid ei õnnesta mul enam sugugi, ilus Imperia naerab minu üle ja ütleb foguni, et mina olevalt enese wana Jumalale ära müünud.

"Naiste lora!" trööstis ilus noormees ennast. "Ilusid naisterahvad on ammugi wana jumalatega surnud. Mehed on tänapäew unistajad ja mungad, armastajad